



ANGELJČEK

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtnu.)

Št. 7.

Ljubljana, dné 1. julija 1898.

VI. tečaj.

Prvo sv. obhajilo.

9. Premagovanje.

Prav veličastno se obhaja vsako leto praznik sv. Rešnjega Telesa. V slovesni procesiji nesó mašnik pod vezenim nebom Zveličarja v svetem zakramentu. Slovesno se glasé zvonovi in mo-gočno odmeva strel iz topičev. Pobožni verniki spremljajo sv. Rešnje Telo z gorečimi svečami in prepevajo vesele pesmi. Pred Zveličarjem v svetem zakramentu gredó belooblečene deklice in trosijo cvetje po poti, kjer nesó duhovnik sv. Rešnje Telo. — Pri prvem sv. obhajilu pride Zveličar k tebi, srečni otrok. Tudi ti moraš ozaljšati svoje srce s cveticami! Te cvetice so lepe čednosti in dobra dela. Že zadnjič sem ti naštel nekaj takih čednostij: pokorščino, resničnost, pobožnost, pridnost in potrpežljivost. Zlasti pa ob pri-pravljanju na prvo sv. obhajilo ne smeš pozahiti one

čednosti, ki je ljubemu Zveličarju posebno draga in mila, to je premagovanje ali zatajevanje samega sebe.

Kdor se hoče zveličati, mora upogniti zlobnost svoje volje, ki je nagnjena k hudemu. Tega pa ni mogoče drugače doseči, kakor le s stanovitnim premagovanjem ali zatajevanjem. Naš Zveličar pravi: „Kdor hoče za menoj priti, naj zatajuje sam sebe, naj vzame svoj križ in naj hodi za menoj.“ Pot, ki pelje v nebesa, imenuje ozko in nebeška vrata tesna. Kar pa je učil z besedo, kazal je tudi v dejanju. Vse njegovo življenje od prvega trenutka v trdih jaslicah do zadnjega izdihljeja na trdem križu — je bilo vedno vojskovanje nasproti bogastvu, zložnosti in nečimurni časti. Ako hočeš biti, ljubi otrok, pravi učenec Jezusov, moraš ga v tem posnemati. Brez zatajevanja ne boš nikdar podoben svojemu božjemu Zveličarju, nikdar ne boš posnemal njegove krotkosti, njegove ponižnosti, njegove ljubezni in ne drugih lepih čednostij. Najpoprej se moraš premagati v grešnih rečeh, to je, opustiti moraš, kar se ne sme storiti brez greha, pretrpeti in spolniti pa moraš, če se brez greha ne moreš izogniti kakemu trpljenju ali delu, naj bi bilo še tako težavno. Kakor se pa vojaki že v mirnem času vežbajo in pripravljajo za vojsko, tako se moraš tudi ti kot vojščak Kristusov že naprej vaditi in utrditi za odločilni čas skušnjav, to je, zatajevati se moraš v dovoljenih rečeh, odreči si kaj veselega in prijetnega, kar bi smel uživati brez greha, na ložiti si kaj težkega, kar sicer nisi dolžan trpeti. Posnemaj zglede pobožnih otrok!

1. Blažena *Katarina Emeriška* je imela v nekem skednju obešeno podobo Matere božje z Jezuščkom, pred katero je postavila v svoji detinski preprostosti kos lesa, ki naj bi pomenil oltarček. Na ta oltarček je prinašala vse, kar so ji podarili stariši in sorodniki, s trdnim prepričanjem, da naredi Jezusu vselej veselje, kolikorkrat si kaj pritrga. Tudi pri jedi se je zelo premagovala in si marsikaj pritrkala, da bi darovala Jezuščku, ali pa si je izbirala najslabših jedil. Ob taki priliki, ko si je kaj pritrkala, je rekla: „Tebi, o Bog,

podarim, da nakloniš tistim revežem, kateri so najbolj potrebni.“

Poleg tega, da si le kdaj kaj malega pritrgaš v jedi, moraš pa ob pripravljanju za prvo sv. obhajilo zlasti zatajevati svoje oči, da ne boš brez potrebe okrog gledal v cerkvi, v šoli in na ulicah. Zlasti pa si prizadevaj, da se v cerkvi ne boš oziral prav nikamor, ne na desno, ne na levo, še manj pa seveda nazaj, ampak glej v svojo mašno knjižico, ali na oltar, ali kadar je pridiga, na prižnico.

2. Zlasti je Bogu ljubo, ako se otrok odpove kakemu veselju ali kaki igri ali jo vsaj okrajša. V vasi Lechhausen pri Avgsburgu na Bavarskem je leta 1606 umrl kmečki *deček Andrejček*. Vse njegovo življenje je bilo angeljsko lepo. Dosti otrok ne spolnuje božjih zapovedij, ker ne znajo dobro krščanskega nauka; Andrejček pa je hodil pridno h krščanskemu nauku in se učil tako marljivo, da je znal vselej dobro in lepo odgovarjati. Prečudno gorečnost je kazal s tem, da so ga še takrat, ko je bil bolan, morali nositi k pouku v krščanskem nauku. Toda ni se samo učil, ampak je tudi natanko spolnoval, kar se je naučil. Kar se je le zdelo kolikaj pregrešno, tega se je prav skrbno varoval bogoljubni otrok. Očeta ali matere ni nikoli žalil. Imel je veliko veselje do piskanja in si je kupil piščal. Oče so o neki priliki pokazali, da niso s tem prav zadovoljni. Precej je otrok vrgel od sebe piščal. To je pravo premagovanje! Kadar je Andrejček molil, imel je ročice sklenjene, kakor angelj. V cerkvi se ni nikoli okrog oziral in nikoli šepetal. — Dobri otrok zboli. Kakor v zdravju, tako je tudi v bolezni svoje misli in svoje srce imel pri Bogu. Vprašan od spovednika, kje je njegovo srce in njegov duh, je odgovoril: „V nebesih“. Tudi je rekel: „Rad umrjem, saj bom tudi v nebesih lahko molil in še več, kot tukaj“. V bolezni je bil večkrat obhajan. Nazadnje je prisrčno slovo jemal od očeta in matere. Starejemu bratu je dejal: „Janez, veš, mater moraš bolj ubogati, kakor do sedaj!“ Druhemu bratu pa je rekel: „In ti, Matijček, ne smeš materi odgovarjati osorno, ampak pohlevno in prijazno.“ Prelepo je roke sklepal in molil za materjo narekovane

molitve. Kadar so izrekli presladko ime Jezus, nagnil je glavico. Tako lepo je izdihnil dušo. In ko je bil umrl, je ležal kakor utršana rožica; lica so mu ostala rudeča še po smrti. — Andrejček je bil poplačan za svoje premagovanje v nebesih. Poslušaj pa, ljubi otrok, še jeden zgled, kako Bog poplača zatajevanje že tukaj na zemlji.

3. Blaženi *Klemen Hofbauer* je imel jako dobre stariše. Trudili so se zlasti, da bi ga izredili popolnoma po duhu Jezusa Kristusa. Če je bil sedemletni Klemen ves teden prav posebno priden, prejel je v svoje največje veselje tudi prav posebno plačilo. Bilo je to plačilo tako, kakoršnega zahteva pač malokateri otrok za svojo pridnost, smel se je namreč v soboto postiti v čast Materi božji. Krajcarje pa, katere bi stal njegov zajutrek, je smel z materinim dovoljenjem podariti revežem. Noben otrok ni bolj ljubil Marije, kakor on; nebeška Kraljica pa mu je ljubezen bogato poplačala; vodila je njegovo nedolžno srce k Jezusu, oskrbela mu je tudi časno srečo in ga pripeljala v vzvišeni duhovski stan.

Al. Stroj.



Venec legend.

(Nabral Fr. Kralj.)

12. Peteršilj.

Brez vsakega uvoda začnem povestico o peteršilju. Sicer ne bo čisto legenda, pa jo boste vendar radi slišali; vsaj upam to.

Poznate ga vsi, cenite tudi vsi; torej smo jedini. Nejedini smo k večjemu še, kar se tiče imena. Jaz bom povedal svojo misel, vi dajte pa svojo, pa se bomo zjediniili.

Pred tisoč leti ali pa še prej sta živela brat in sestra. Deček se je imenoval Peter, deklica pa Šilja. Lepa je bratska mejsebojna ljubezen, a ta dva je nista poznala. Večni prepir, večno pretepanje je bilo mej

njima. To ni bilo pa povšeči nekemu čarovniku, ki je bil v tistem kraju. Hoče ju torej zjediniti.

Ko sta se nekega dné na vrtu zopet kregala in pretepala, prileti po zraku čarovnik in jima pravi: „Ker se nečeta prostovoljno ljubiti, kakor se spodobi bratu in sestri, bosta prisiljeno združena.“ In spremeni dečka v koren in deklico v perje. Dečka posadi v zemljo in iz zemlje požene zeleno perje, ki je bila deklica. Dá jima tudi skupno ime: peteršilj.

Tako sem jaz izvor peteršilja, sedaj pa vi povejte svojo misel, dragi čitatelji, da se zjedinito.

13. Roža.

„Dolgo si odlašal z najljubšo nam cvetlico, z rožo“, mi očitajo vsi zapored. A jaz jim ne odgovarjam, ampak samo pravim, da je v Kani tudi boljše vino pozneje prišlo na vrsto kot slabše.

Vsaj po imenu poznate sveto devico Dorotejo, ne-li? Dobro! Torej to sveto devico so peljali pred nevernega sodnika, ker je bila kristijana.

Paganski sodnik jo na vse možne načine pregovarja, da bi se odpovedala krščanski veri, a vse zaman. Nazadnje ji obljubi, da jo bo vzel za ženo, če se odpove veri. A devica mu srčno odgovori:

„Imam že nebeškega Ženina.“

— Toda on ni tako mogočen kakor jaz — ugovarja sodnik.

„Tako je mogočen, da je zemljo in nebo iz nič ustvaril, česar ti nikdar ne boš mogel“, zavrne ga srčna Doroteja.

— Če je res tako mogočen, naj ti prinese v tem trenutju rož v znak ljubezni, — hoče sodnik. Sveta devica vzdihne in pogleda v nebo, in v tem trenutju priplava snežnobel angelj in prinese v zlati posodici najbolj duhteče rože.

Ta veliki čudež je mnogo ljudij videlo in se je zato spreobrnilo. Nevernega sodnika je pa to tako zjuzilo, da je dal umoriti sveto devico, da bi dokazal, da je on mogočnejši kot Dorotejin nebeški Ženin. A sodnik se je varal.

14. Encijan.

Jedna izmej najlepših pomladnih cvetlic je brez dvoma kot nebo modra cvetka, encijan. Pa veste, zakaj ima tako barvo? Če ne veste, vam bom pa jaz povedal.

Pred davno davnimi leti, ko še ni bilo po naših krajih encijana, živeli so trije nedolžni otroci. Ostra zima je takrat vladala po zemlji, in otroci so željno pričakovali lepe pomladi. Nekega dné se odpravijo na goro, menéč, da bodo tam bližje modrih nebes in da bodo trgali pomladne cvetke. Ko pa pridejo vrh gore, je bilo nebo pokrito s črnimi oblaki in nad dolino se je raztezala gosta megla. Kmalu nato je jelo deževati in otroci so se prestrašeni poskrili pod visoko bukev in so se tiščali skupaj ko strahopeti zajčki.

Takrat pa pride k njim plavolas deček in jim pravi: „Ako pridete v nedeljo sem gori, videli boste tukaj kos neba.“ Nato izgine.

Otroci so pa vrjeli in so v nedeljo na vse zgodaj prišli na hrib. O čudo, na vrhu hriba je bilo polno polno modrih encijanovih rož in dečkom se je zdelo, da je res nebo padlo na zemljo. Tako je izvabila preprosta vera dečkov na zemljo cvetlice, ki se zovejo encijan.

15. Topol.

Da se nekoč za topol skril —	A ne! Samo ta borna stvar
Veli legenda — naš Gospod je,	Priznati radovoljno neče,
Ko umoriti ga pretil	Da Jezus njen je gospodar,
Sovražni judovski mu rod je.	In mu pokorščino odreče:

Lahko ponosno si drevo,	Prezirno z listi zašušti,
Velika to je čast in dika,	Da ga ujel bi rôj zbesneli;
Da čuvaš Stvarnika telo,	Trepeče dalje in šumi
Zakrivaš z listi Rešenika!	Uporno z listjem topol beli.

Srcé Zveličarja ta čin
Prezirnosti bridko užali:
Zato topoli v ta spomin
Vse čase bodo trepetali.



Moji prvi učitelji.

(Piše Fr. Žužek.)

V.

K a z e n.

Se zadnjega učitelja iz svojih otroških let vam moram opisati, mali čitateljčki. Pa nikar ne mislite, da sem ga imel tako rad kakor svojega ljubega dedka ali skrbno staro mamico. Kaj še; rad bi poznal tistega otroka, ki bi se veselil takega nebodigatreba, o kakoršnem boste slišali danes. Ta sitnež obišče res tudi vas včasih, morda še celo večkrat. Mene je pa strašil le jedenkrat — zapomnite si — samo jedenkrat. In že takrat sem spoznal dovolj, kako je hud in kaj zna. Pri vas, kjer se večkrat oglasi, vém, da je že domač prijatelj in dober znanec. Da pa ne boste mislili, da napačno sodim, vam bom povedal precej, kako sva se seznanila midva prvič in zadnjič. Potem mi pa gotovo pritrdite vsi vi poredneži, da ste imeli ž njimi opraviti večkrat kakor jaz.

Po zimi je bilo. Snega smo imeli tistega leta prav malo. Šolarčki so ga nanegli komaj toliko skupaj, da so si naredili sneženega moža. Za klobuk pa ga je bilo že zmanjkalo, o čemur je pričal strgan slamnik s petelinovim peresom, ki je pokrival debeluharju grudasto bučo. O hudem mrazu pa je vse govorilo, kar je imelo opraviti na prostem ali v gorki sobi za pečjo. Kar škripalo je pod nogami, če si imel na nogah nove čevlje ali strgane šlebedre ali pa lesene cokle. Jedni so dolžili meglo, da je prinesla toliko mraza. Morda se res niso motili, ker vsako jutro je bila tako gosta, da bi bil lahko plaval po nji. Le proti poludne, ko je razgnalo solnce tiste sive mreže, je bilo bolj prijetno. Ledu na vaškem potoku pa tudi opoldanji solnčni žarki niso mogli stopiti in uničiti veselja šolarčkom, ki so se prevaževali po gladkih drsalnicah. Ko so se otroci v šoli pogovarjali o zamrzenem potoku in lepem ledu, dobil sem tudi jaz veselje do drsanja. Pa kako se bodeš drsal, če moraš iti v šolo o pravem času in o določeni uri



Veseli telovadei.

in minuti biti zopet doma. Še če sem šel pogledat, kako se prepirajo in lasajo vrabci na dvorišču za krušno drobtino, že so dedek kričali: „Kam je šel?“ In kako težko se potem izgovarjaš in opravičuješ. Treba je bilo ukreniti nekaj posebnega, če sem hotel malo zadržati.

Nekega lepega dne skleneva s sosedovim Jožkom, ki je bil moj součenec in prijatelj, da ne greva v šolo marveč na potok drsat. Pod obleko skrijeva šolsko orodje, potem pa jo ubereva po ovinkih proti potoku. Seveda sva se ozirala na vse strani, če naju morda kdo opazuje. Vest je nama že očitala, da nisva na pravi poti. In še tisti sitni abecednik je silil vedno izpod obleke, kakor bi nama hotel praviti, da v šoli že berejo iz njega. Še celo vrana, ki je sedela na sosedovi tepki, je za nama hripavo kričala in povpraševala: „Kam — kam?“ Le sem se mislil vrniti v šolo, toda bilo je prepozno.

Led je bil res gladek, pa kaj, ko me je vest tako pekla in strašila. Če se je vsul sneg z verbe, ki je rastla pri potoku, sem že mislil, da stojé dedek z brezovko pri nji. In ko se je zadržala pisana šoja v bližnjem gozdu, se mi je zdelo, da mi očita: „Šola — šola!“ Oj, kako bi bil srečen, če bi bil sedel takrat v šoli. Ni čuda, da me ni veselilo drsati, ker me je tako skrbelo, kaj porečeta dedek in učitelj, ko zvesta, kje sem bil. Silil sem domov s tega nesrečnega kraja. In zadnji čas je bil; kajti od daleč se je že slišalo govorjenje šolarčkov, ki so hiteli iz šole domov. Da bi naju ne opazili, se skrivava sedaj za tem grmom, sedaj za onim drevesom. Slednjič pa stečeva po zmrzlem snegu proti vasi. Tiho se priplazim vežnim vratam in smuknem v hišo. V veži pa zakričim: „Prosim kruha, tako sem lačen!“ Mislil sem, da bom potolažil s krikom svojo težko vest. Ker se nihče ne oglasi, stopim v sobo, kjer so dedek pletli košarice, stara mama pa trebili pšenico.

„Kaj si se pa danes učil, da si tako lačen?“ povprašajo me dedek.

„I kaj, brali smo iz abecednika in pa računali“, odrežem se jaz s tresočim glasom.

„Brali ste in pa računili . . . računili“, pripomnijo stara mama.

„Sedaj bomo pa pisali in risali“, mislijo si menda dedek, ki so že vedeli, kje je bila moja šola. Nato potegnejo brezovko izza omare, stopijo k meni in me ostro pogledajo. Komaj sem prav vedel, kaj bo, že me zagrabi za roko ter zakličejo: „Ti nepridiprav, ti porednež, kje si se učil tako nesramno lagati? Na ledu si bil, ne pa v šoli; gospod učenik sami so mi sporočili.“ Ves objokan sem prosil in se umikal brezovki, ki je kaj trdo padala po mojih kosteh. Ko se je slednjič dedku vendar dovolj zdelo kazni, odlože šibo ter me zapodé v kot klečat in pripomnijo: „To je bilo zato, ker si lagal, ker si šel pa potepat, bosta pa obračunila v šoli z gospodom učenikom in pa z — leskovko.“

Dolgo sem potem še klečal v kotu ter brisal solze, ki so mi tekle iz očíj. Slednjič me vendar pokličejo stara mama k mizi, da sem jim pomagal pri čiščenji in izbiranji pšenice. Vendar si ne smete misliti, da so me potem kar vsi pozabili in se niso nič več brigali za moje potepanje. Še stara mama, ki so me imeli vendar tako radi, so ostro ogledovali vsako smet, ki je bila mej pšeničnim zrnom, zraven pa so polglasno govorili: „Človek bi mislil, da bo zrastle le dobro zrno na njivi, ki smo je obdelali tako pridno, kar se ti priklati škodljivi plevel. Plevel, prav škodljiv plevel se pridela včasih, če prav pričakujemo najlepšega zrna.“ Ker so posebno povdarjali besedo „plevel, škodljiv plevel“, sem dobro vedel, kaj hočejo reči. To očitjanje me je zopet tako bolelo, da so se prikazale nove solze. Še le tiha noč, ki me je zagrnila v sladko spanje, me je nekoliko potolažila v veliki nesreči.

Drugi dan se napravim zopet v šolo o določeni uri. Kar pravijo dedek: „Počakaj še, danes pojdem jaz s teboj v šolo, da ne zgrešiš zopet pota.“ „Še ni dovolj kazni“, si mislim, ko vzamejo dedek svoj klobuk s police in se napotijo z menoj. Po poti proti šoli sva z dedkom bolj pridno premišljevala kakor govorila. Ko pa v šolski veži naletiva na gospoda učitelja, me dedek priporoče in poprosijo, da naj skrbni gospod odmerijo precejšno kazen moji neubogljivosti.

Nekam nenavadno tihi so bili učenci, ko stopiva z gospodom učiteljem v šolsko sobo. Le nekateri so

se pod klopjo suvali z nogami, češ, kaj bo. Ko pa odmolimo, vzamejo gospod učitelj v roko leskovko ter švrknejo z njo dvakrat po zraku in pravijo: „Poglejte ga, včeraj je ta učenec dvakrat grešil, potepal se je in potem še lagal. Doma je prejel kazen za laž, tukaj bi ga moral pa kaznovati, ker se je potepal. Ker se je pa to prvikrat zgodilo, mu bom prizanesel z leskovko, vendar bo moral sedeti v sramotni zadnji klopi, ker upam, da se bo poboljšal. Vam vsem pa strogo prepovem, da mu kdo ne očita napake in kazni.“ S solznimi očmi se podam na odkazani prostor, zadovoljen, da ni bilo še hujše. Tam v zadnji klopi ni bilo nič kaj prijetno. Gospod učitelj se niso dosti zmenili posebno zame. Le redko kdaj so me poklicali zato, da so se prepričali, ali pazim. Ker sem skrbel, da sem izdeloval lepo svoje naloge, zapustil sem kmalo zadnjo klop. Tudi z dedkom in staro mamó smo se zopet sprijaznili, posebno ker sem ju prosil odpuščanja. Da bi mi pa tudi ljubi Bog izbrisal kazen, molil sem prav pridno k angeljčku varihu, ki mi je gotovo sprosil milosti.

Taki so bili moji prvi učitelji v mladosti. Bog jim povrni obilo vso ljubezen in skrb zame. Vam vsim pa, dragi čitateljčki, želim, da bi lepo ubogali skrbnega učitelja in dobre stariše, če je še imate, mehke brezovke in trde leskovke se pa varite in srečni boste.



Koncem šolskega leta v slovo.

Danes šolo smo zvršili,
Radost polni nam srce:
Z nami pa se veselé
I gojitelji nam mili.

Mnogo so za nas skrbeli,
Trudili so se za nas:
Prišel pa je srečni čas,
Da so nas otrók veselí.

Tukaj smo se danes zbrali,
Zadnjič zbrali se v slovó:
Srce bije nam močno,
Toda česa bi še balí?

To nam govori srcé:
Hvala vam gojiteljem:
Hvala vam učiteljem —
Z Bogom — Zdaj domov juhé!

A. P.



Sultan in kužek.

(Basen.)

Bahal se pred sultanom kužek nocoj,
 Bahal se, tako-le je pravil:
 „Kaj ti še ne veš, da gospod me je moj
 Za prvega kužka postavil?
 Zato, ker znam stati na zadnjih nogah,
 In ravno stojim, kot pri puški,
 In skakati, skakati znam, da je strah,
 Zato sem jaz prvi med kužki!“
 In mnogo se je še naš kužek bahal,
 A sultan ničesa ni tacega znal . . .
 Tu pride natihoma izza ograje
 Volčina hudobnih, žarečih očij,
 Da bi se ovčicam prikradel do staje
 In spet imel jedenkrat mastne gosti.
 Hej! . . . To jo pobriše zdaj kužek v dvorišče
 In cvili in joka pred durimi tam,
 Da bi ga spustili na varno ležišče,
 In nič ni umetnika cviliti sram.
 A sultan . . ni tak! On pograbi volká,
 Za vrat ga pograbi, zmikasti,
 Da mu je za vedno vsa volja prešla
 Še kdaj se tu plaziti, krasti . . .
 Ha, kužek, si videl, kako si ti stal
 Ravno pri nabasani puški?
 Si videl, kako si se tresel in bal,
 Ti kužek, ti prvi med kužki? . . .

Siluška.

Zajec in pes.

(Basen.)

Lansko jesen sem šel z grajskim lovcom na lov.
 Lovec je razpustil pse, ki so se porazgubili po
 šumi na vse vetrove. Kmalu pripodi jeden izmej psov
 dolgouhega zajca. Oba sta jo brisala jako dobro, a zajec
 je začel kmalu pešati — pes mu je bil že za petami . .
 Kar skoči izza smreke drug zajec, večji od prvega, in
 se spusti v beg. Pes je prvega pustil, ubral jo je za
 drugim, — in ušla sta mu oba; prazen se je vrnil h
 gospodarju.

Kdor se z malim ne zadovolji, velikega vreden ni.

F. Gradimir.

Rodnemu jeziku.

(Poleg maloruskega izvirnika.)

Jezik rōdni, govor rōdni,
Od Boga nam dani,
Kdor te zabi, nima srca,
Kamen v prsih hrani!

Ni ga možno pozabiti!
V tem jeziku, mali
Deca še, Bogu smo prošnje
Prve pošiljali.

Je li možno pozabiti
Jezik, ki učila
Mati nas je govoriti,
Mati naša mila?

Pevali smo v tem jeziku,
V igrah govorili,
Pravili povesti mične,
Ure si sladili.

Jezik rōdni, govor rōdni,
Od Boga nam dani,
Kdor te zabi, nima srca,
Kamen v prsih hrani!

J. A.



29. Prva vijolica.

*Andante.**P. Angelik Hribar.*

1. Obšla sem vso okolico, Da našla bi vijoli-co, Ha, tu je
2. Do-voli, oj cvetica, mi, Ti prva med sestricami, Izgrebla
3. V gredico te vsadila bom, Z vodico te pojila bom, Branila
4. Kar si želiš, imela boš, Pa cvéla in duhtéla boš, Domú zdaj



1. je-dna; oj ve-se-lje! Iz-pol-njene so moje že-lje.
2. bom te z gručo celo, Skrbno, dá te ne bo bo - lé-lo.
3. sla-ne te stru-pe-ne In to-če, da te ne za - dene.
4. ur-no kar mogoče. Da ti ne škodi solnce vro-če.

Jož. Stritar.



III.

*Adagio.**P. Angelik Hribar.*

7. *p* *f*
 Pred Bogom po-klek-nimo, Po-vzdig-ni-mo sr-

p *f*
 ce, V nebe-sa zdaj po-šlji-mo Vse mi-sli in že-

p *f*
 lje. Ta dar presve-te maše Sprej-mi od nas o

p *f*
 Bog, Naj zbríše gre-he naše, Naj var'je nas nad-log.



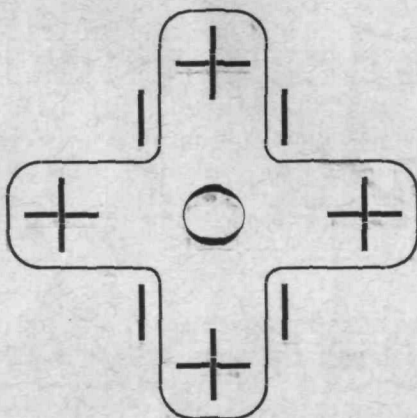
Kratkočasnica.

Zakaj se Fricek joka? „Moji bratje imajo že počitnice, jaz pa ne“, se kremži Fricek. — Tetka: „Zakaj pa ti nimaš počitnic?“ — Fricek: „Ne hodim še v šolo.“

Odgonetka uganke v 6. številki:

Past, pest, (tra) pist, post, pust.

Rešitev zabavne naloge v 6. številki:



Oboje so prav rššili: Klemenčič Janez, Bavdek Ladislav, Oljšak Miečeslav, Potočnik Bogomir, Železnik Bogomir, Miklavčič Ivan, Šprajcar Peter, Jelenec Cel., drugošolci, Čarman Janez, prvošolec v Kranju; Staré Bruno, dij. v Ljubljani; Wagner Josip, učenec IV. r. v Ljubljani; Knavs Alojzij v Loškem Potoku; Golmajar Fr., Katan Val., Orehek Ivan, Belič Pavel, Erjavec Ant., Baša Alojzij, Pečnik Viljem, prvošolci v Kranju; Zupanc Ernst, prvošolec v Ljubljani; Zorc Rud., učenec IV. razreda na vadnici v Ljubljani; Pirc Mimica, Lojzek in Tonček v Dobovi pri Brežcah; Majdič Vinko, prvošolec v Kranju; Osana Tinica in Milka, učenci v Svibnem; Strnad Fr., učen. IV. r. v Celju; Dolinar Leop., tretješolec v Kranju; Kragl Viktor, dijak v Tržiču; Kobal Myra in Ferjan Ivica, učenci VI. razreda

v Škofji Loki; Marinšek Edmund, učenec IV. r., okol. šole v Celju; Langerhole Mar., učenka II. razr. v Škofji Loki; Korenčan Francka, Bergant Pavelca, Zupančič Urška, učenke V. razr. in Zalaznik Mici, učenka III. razr. pri čč. uršulinkah v Ljubljani; Praprotnik Nežka in Rössner Malika, učenci v Braslovčah; Salberger Adolf in Korun Milan, drugošolca v Kranju; Baš J., Dobnik A., Šporn Franc, Vovšek J., Novak K., Šmajš A., učenci III. razr. v Braslovčah; Vakaž M., Sv. Ana na Krembergu; Omahen Minka, Vavpotič Nuška, Bydlo Irma, učenke II. razr. mešč. šole pri gg. uršulinkah v Ljubljani; Jarc Minka, Grah M., Cilinšek R., Pirc M., Vovšek Fr., Rojnik J., Fekner J., Rizmal Fr., Hribernik A., Vodlak Jos., Omladič M., učenke II. razr. v Braslovčah; Hrašovec Bogomil, prvošolec v Celju.

Nalogo so prav rešili: Glavački Evgen, učenec V. r., Vrančič Mirosl., prvošolec, Vrančič Janko in Rudolf, učenca v Ljubljani; Gregor Fr., učenec IV. razr. v Novem mestu; Dolinar Leopold, tretješolec, Črne Jak., drugošolec v Kranju; Gologranc Konrad, dijak v Celju; Kaliger Leonora, Hedviga, Milica, Justina in Mimica, nadučit. hčere v Sv. Križu pri Kostanjevici.

Uganko se rešili: Furlani Pepina, Štefanka in Romana v Ilir. Bistrici; Gorjup Alojzij, učenec pripravnice v Proseku; Rosina Jožko, učenec III. r. in Rosina Mira, učenka II. r. v Novem mestu; Šifrar Miha, Jenko Andrej, drugošolca v Kranju; Pustišek Mih., kmetski sin, Pustišek Fr., učenec IV. r. v Kozjem; Šlamberger Inka in Nuša, učenci Franc Jožefove šole v Ljutomeru; Gomilšak Antonija, učenka VIII. r. v Ljubljani; Köraus Rudolf, učenec v Ljubljani; Bizjak Fr., učenec V. razr. ljudske šole v Idriji; Kronovšek F., Travnar M., Zuntar M., učenci v Braslovčah.